

DAVID MARUSEK

VÂNĂTOAREA DE CAPETE

Traducere de CRISTINA și ȘTEFAN GHIDOVEANIU

David Marusek s-a născut în Buffalo, New York, iar în 1973 a trăit în Alaska, numele său fiind de obicei asociat cu acest loc. A lucrat ca graphic designer pentru aproximativ 20 de ani, și timp de 11 ani a predat design grafic la Universitatea Fairbanks din Alaska.

A început să scrie în anul 1986. În anul 1999, nuvela *The Wedding Album* a câștigat premiul memorial Theodore Sturgeon. Primul său roman, *Vânătoarea de capete*, a fost publicat de editura Tor Books în 2005 și a fost subiectul primului articol publicat în rubrica „Across the Universe“ a ziarului New York Times de către Dave Itzkoff.

Tatăl meu, binecuvântate fie-i sensibilitățile, epura cărțile cu un marker negru înainte de a le adăuga bibliotecii sale. Reteza definitiv toate cuvintele de natură jignitoare. Mă tem că acestui volum, primul meu roman, nu i s-ar fi permis intrarea în bibliotecă fără tăieturi. Cu toate acestea, îl dedic memoriei sale:

Henry Paul Marusak
Inventator

MULȚUMIRI

Am privilegiul de a lucra cu un grup devotat de corectori și redactori care nu se sfiesc să indice punctele tari și pe cele slabe ale scrierilor mele. Acest roman (și nuvela *Eram nebuni de fericire* care îi servește drept primă parte) au fost enorm îmbunătățite datorită sfaturilor lor generoase. Lor le ofer mulțumiri din toată inima:

Suzanne Bishop	Sandra Boatwright	Vincent Bonasso
Terry Boren	Charles Brown	Gardner Dozois
Maggie Flinn	Colleen Herning	Elizabeth Anne Hull
Dixon Jones	Marion Avrilyn Jones	Katherine Patrick
Paula Kothe	Holly Wade Matter	Cynthia Ward
Kate Schaefer	Jackie Stormer	

Un salut grăbit și agentului meu, Ralph Vicinanza, și editorului meu David G. Hartwell, pentru încrederea cu care m-au acceptat.

Am început această carte fiind oaspete în casa lui Pat Cardigan și Chris Fowler la Londra, și a terminat-o ca musafir al lui Russel și Avis Ruffu în Denton, Texas. Vă mulțumesc mult de tot pentru că ați împărtășit cu mine ambianța creatoare a fermecătoarelor voastre locuințe. Și mulțumiri speciale lui Candis Shannon pentru că a avut grijă de Kika în timp ce eram plecat.

În sfârșit, călduroase aprecieri Fundației Rasmuson pentru ajutorul acordat la promovarea acestei cărți.

Partea I

Eram nebuni de fericire

1.1

Pe data de 30 martie 2092, Departamentul pentru Sănătate și Servicii Umane ne-a eliberat, mie și lui Eleanor, o autorizație. Subsecretarul Secției Populație ne-a sunat să ne transmită vestea și felicitările oficiale. Eram năuciiți de norocul nostru. Subsecretarul ne-a anunțat să contactăm Orfelinatul Național. Într-un sertar din Jersey, se afla un bebeluș cu numele nostru pe el. Eram nebuni de fericire.

*

Eleanor și cu mine eram împreună de vreun an. Ne cunoscuserăm la o recepție din Soho-ul de Sus, la care mă dusesem în realcorp. Un prieten îmi spusese:

— Sammy Harger, ești chiar tu? Ce noroc! E aici o femeie care vrea să te cunoască.

I-am răspuns nu, mulțumesc. N-aveam niciun chef. Nici măcar nu eram sigur de ce venisem. Îmi reveneam după o săptămână de muncă asiduă, claustrat în studioul meu din Chicago. În zilele acelea, aveam obiceiul de a zăvorî ușa studioului și de a mă cufunda în universul amețitor al designului de ambalaje. Era adevărata mea chemare creatoare, și mă făcea să-mi pierd complet simțul timpului, să uit chiar să mănânc sau să dorm. Henry știa să-mi rețină apelurile. Henry era valetul-meu-de-cingătoare și asistentul tehnic, singurul care avea grijă de mine. Puteam petrece așa trei, patru zile în șir sau până când muza mea capitula, oferindu-mi un alt proiect câștigător de premii.

Ultima mea criză durase o săptămână, dar nu produsese nimic, nici măcar o inspirație de mâna a treia și, când m-am aplecat peste masa cu gustări ca să-mi umplu farfuria, eram ușor deprimat.

— Aici erai, exclamă perseverentul meu prieten. Eleanor Starke, acesta este celebrul Samson Harger. Sam, El...

O femeie atrăgătoare stătea pe un petic de carpetă berberă dintr-o altă încăpere și sorbea cafea dintr-o ceașcă delicată, de porțelan. Spuse salut și ridică mâna într-un gest de politețe holografică. Am ridicat și eu mâna și am observat ce unghii murdare aveam. Nebărbierit și ciufulit, venisem direct din grota mea. Dar femeia preferă să ignore acest lucru.

— De multă vreme voiam să te cunosc, spuse ea cu seninătate. Tocmai îi spuneam lui Lindsey că am admirat ieri un tablou de-al tău, într-un muzeu de-aici.

Un tablou? Trebuie să se întoarcă în timp cu cel puțin un secol ca să găsească ceva de-al meu de admirat?

— Serios? am întrebat. Și ce înseamnă „aici“?

O scânteie de amuzament licări pe chipul remarcabil al femeii.

— Sunt la Budapesta, răspunse ea.

Budapesta, rosti Henry în capul meu. Îmi pare rău, Sam, dar sistemul ei valet nu vorbește cu mine. M-am dus la sursele publice. Eleanor K. Starke este un renumit procuror corporativ. Analizez acum biografia.

— Mă pui în dezavantaj, i-am zis femeii aflate la jumătatea distanței până la capătul pământului. Valetul meu e asistentul unui artist, nu un investigator.

Dacă întruchiparea ei holografică semăna cât de cât cu persoana ei reală, această Eleanor K. Starke era o femeie drăguță, în jur de douăzeci și cinci de ani, cu o constituție delicată. Avea păr blond-roșcat, chipul dezarmant de pistruiat și sprâncene foarte groase. Un chip prea luminos pentru un procuror, m-am gândit, cu excepția ochilor. Ochii ei îți pătrundeau în suflet ca țiparii în stâncile de coral.

— Înțeleg că ești procuror corporativ, am remarcat.

Sprâncenele stufoase i se ridicară mimând surpriza.

— Ei, da, sunt!

Sam, șopti Henry, niciuna dintre biografiile publicate nu concordă cu o alta, nici măcar în privința datelor celor mai elementare. Are între 180 și 204 ani, fără descendenți în viață, câștigă peste un milion pe an și e posesoarea unor diplome în istorie, biochimie și drept. Printre hobby-uri se numără scrima, șahul și căsătoria recreativă. În ultimul an a avut relații cu un șir lung de